

نوشته‌های شما

بهورز؛ گل واژه عشق و ایثار

زینب یوسفی

دانشجوی ترم ۴ کاردانی بهورزی، خانه بهداشت رباط سمنگان
دانشگاه علوم پزشکی تربت جام

بهورزان، فرشته‌هایی پر تلاشند که حامل عشق و محبتی بیکران شده‌اند.

پاسبانان سلامت که از جانب ایزد مامور شده‌اند تا اجازه ندهند هیچ کودکی مبتلا به فلج اطفال شود. جنگجویانی که در نبرد با سرخک، سیاه سرفه، مالاریا و تیفوس فاتحانه پیروز شدند.

سنگربانان بهداشت که مامورند با جلوگیری از مرگ مادر باردار نگذارند جامعه و ملتی بمیرد.

سربازانی که جلوتر از خط مقدم در نبرد با ویروس کرونا با تزریق هر واکسن با دستان پر توان و تلاشگرشان در عرصه سلامت، جان هزاران انسان را نجات داده و ذره ذره امید و زندگی به هم‌نوعانشان هدیه دادند.

فرشته‌هایی که مراقبت و سلامتی را وظیفه انسانی و سرلوحه کارشان می‌دانند. برای آن‌ها فرقی نمی‌کند نوزادی یک روزه باشی یا پیری سالخورده، همیشه با صبوری و مهربانی پاسخ را می‌دهند و مراقبت هستند.

فرشته‌هایی که گوش جان می‌سپارند به درد دل و غم‌هایت و مرهمی می‌شوند بر ناراحتی‌هایت حتی اگر غمی به سنگینی کوه و به وسعت دریا بر شانه‌هایشان سنگینی کند.

ناجیانی که سیمای مهربان و قلب بزرگشان، گذشت و فداکاریشان تنها تکیه گاه بیمار می‌شود و سلامتی خود را فدای سلامتی دیگران می‌کنند.

آری آن‌ها یک فرشته‌اند، فرشته‌ای که عاشق است عاشق این‌که تو به او به چشم خواهرت یا برادرت بنگری نه غریبه‌ای که فقط مسؤول مراقبت از توست. عاشق این‌که برایش درد دل کنی و مرهم رازهایت باشد.

عاشق این‌که بتواند با مهرش با دانشش از دردها و غم‌هایت بکاهد و با اقدامات پیشگیری‌کننده از بیماری‌ها، سلامتی‌ات را تضمین کند. نمی‌دانی این فرشته، وقتی لبخند سلامتی را بر لبانت می‌بیند و دعای خیرت را می‌شنود تا چه اندازه شاکر خدای مهربانش می‌شود.